

Primášom bol skôr, ako išiel do školy

Helena Dvořáková

Magické číslo 77 dosiahlo vek Rinalda Oláha, keď dotíkalo jeho srdce. Narodil sa 13. januára 1929 vo Zvolenskej Slatine a čosi zázračné bolo v celom jeho osude. Mal talent a mal šťastie. Ukázalo sa to hned: V rodine sa traduje, že keď ho mali krstiť, zastavil sa u nich neznámy žobrák a povedal, že to je zázračné dieťa. A ešte, že keď ho ponesú na krst, aby ho neprenášali cez dvere, ale podávali cez okno. Tak sa aj stalo. Rodičia rozmyšľali, aké meno by dali tomu dietaťu so slabou veštibou. Rozhodli sa pre Rinalda, a to znelo!

Rinaldo pochádzal z muzikantskej rómskej rodiny a ako mnohí jeho príbuzní narodil sa „s huslami v ruke“. Túto danosť majú mnohí Rómovia, nie všetci však majú podmienky, aby svoj talent rozvíjali. Rinaldo vyrastal v idole. Matka mu spievala, chcela, aby niečo dosiahol, žil v krásnom kraji, kde sa vo veľkom spievalo a muzicovalo. Všade zneli ľudové piesne a po kraji chodili zberatelia folklóru, ktorí toto umenie provokovali a pestovali, ktorí si všímali talenty. V živote Rinalda Oláha sa vyskytol napríklad aj profesor Karol Plicka, ktorý bol patrónom slovenského folklóru. Dokonca vrazil Rinalda Oláha nahová-

Nekrológ týždňa

Rinaldo Oláh 13. januára 1929 - 1. júna 2006

ral, aby sa venoval hudbe ešte hlbšie, aby skúsil cestu koncertného virtuóza na scéne význej hudby. Rinaldo Oláh bol totiž samorast, ale bol aj teoreticky pripravený. Od troch rokov hrával s otcom na svadbách, čím získal prax a stratil trému, v piatich už bol primášom, no a od

siedmich rokov chodil do hudobnej školy vo Zvolene. Práve tam získal základný hudobný rozhlás, okúsil, čo to je význa hudba, ale stále sa venoval aj ľudovej piesni. S tou sa priam pohrával, interpretoval ju s vlastnou invenčiou, obmieňal, dotváral, opájal sa ňou, troška spútal

jej živelnosť a ako on sám hovoril - obliekol ju do fraku. To však neznamená, že zmenil jej podstatu, možno tým skôr mysel, že ju prenesol do sveta - do tých najnoblesnejších spoločnosti. Hovorí sa, že mu ruky pobožkala belgická kráľovná, ktorú svojou hrou očaril. Bola tiež vynikajúcou huslistkou, takže jeho výkon ocenila so znalostou veci.

Keď hovoríme o šťastí v živote Rinalda Oláha, musíme spomenúť Prahu. V roku 1947 hral s očovským folklórnym súborom na festivale Pražská jar, kde ho videli rôzni hudobníci z filharmónie, z Národného divadla a iní odborníci. Zaujal ich nevšedný talent a navrhl, aby vtedy sedemnásťročný Rinaldo Oláh nastúpil na pražské konzervatórium. Prijali ho dokonca rovno do treťeho ročníka. Absolvoval ďalšie tri ročníky a po skončení školy sa vrátil na Slovensko. V tom čase vznikol SLUK. Rinaldo Oláh v ňom nemohol chýbať - patril k jeho spolužakladateľom a potom s ním spojil svoj život (33 rokov). V tomto hudobnom súbore sa mohol naplno uplatniť, s ním aj veľa cestoval a poznával svet. Svoj hudobný talent dostal do vienka, ale ani to nešlo samo. Cvičil dvanásť hodín denne. Vážnu hudbu hral bravúrne - napríklad Brahmsa, Paganiniho. Hoci

bol fenomenálny interpret význej hudby, jeho hlavnou devízou stále zostávala ľudová pieseň. Bol jej živým nosičom. Vzhľadom na túto danosť ho pozvali aj do rozhlasu - pracoval tam šesť rokov a nahral stovky ľudových piesní vo vlastnej úprave.

Hudobník Ján Berky-Mrenica bol Rinaldov bratranec: „Dokonca dvojnásobný bratranec - aj po otcovi, aj po mame, lebo tam sa zobraťi súrodenci z dvoch rodín. On bol však celkom iný ako ja. Bol niečo ako vynálezca. Bol presvedčený, že dobu treba predbiehať, a tak aj on robil takú harmóniu, také skladby, ktoré predbiehali vtedajší prejav o dvadsať rokov. Bol v hudbe priebojný a vynachádzavý. Bolo to veľmi sympathetic a prinieslo mu to veľa obdivu. Pravda je aj to, že mu belgická kráľovná pobožkala ruky. Bolo to také zvláštne ocenenie,

z ktorého sa tešil celý život. Pravda, dnešná doba je k takýmto úspechom už dosť ľahostajná. Myslím však, že bol šťastný, mal veľkú rodinu, aj my sme ho mali veľmi radi.“

Kto vie, ako Rinaldo Oláh už ako dôchodca hodnotil svoj život a svoju kariéru. Či neolutoval, že neakceptoval rady Karla Plicku a Pavla Tonkoviča, aby sa venoval význej hudbe. Možno by to bol väčší honor, ale - každý sa napokon stane tým, čím je - a Rinaldo Oláh bol temperament, živel, ktorý potreboval pri interpretácii pohyb a úsmev, živý kontakt s publikom, vesičku a nie frak... To, že poznal aj sféru význej hudby, mu dovoľovalo, aby sa pohyboval vo sfére ľudovej hudby s absolútou ľahkosťou a istotou. Bolo to jeho poslanie, aby bol práve v SLUK-u. To je aj jeho pomocník.

Rinaldo Oláh sa narodil 13. januára 1929 vo Zvolenskej Slatine. Unikátny muzikant študoval na konzervatóriu v Prahe, do SLUK-u vstúpil ako 20-ročný. Pôsobil v ňom ako koncertný majster orchestra a sólista ľudovej hudby. Okrem aktívnej muzikantskej činnosti upravoval ľudové piesne a komponoval virtuózne skladby pre husle s ľudovou tematikou. Po dosiahnutí dôchodkového veku neprestal vymáhať v SLUK-u a nastupujúcich mladých hráčov zaúčal do tajov podpolianskej cifry do špeciálnej, svojskej techniky virtuóznej hry na husliach. Od neho sa učili takí umelci, akí sú J. Berky-Mrenica, P. Bertók či B. Váradí a mnohí ďalší. V roku 2000 získal Cenu ministra kultúry SR. Zomrel 1. júna 2006.

Ohlas čitateľa Ad: Je dub pamiatka...

Vyjadrenia pána námestníka primátora Holčíka sú ako vždy expresívne a britké a v tomto prípade, ako aj vo všetkých ostatných, ktoré sa týkajú zelené v historickej intraviláne - negatívne. Pán námestník pre kultúru skrátka zelen nemá rád, čo je ako súkromný názor jeho vec, no ako vyjadrenie vysokopostaveného činiteľa mestskej samosprávy - vec neprípravná. Navyše je to kuriozita, lebo pán Holčík do mestského zastupiteľstva nominovala - Strana zelených.

Všetky veľké stromy, ktoré ustúpili výstavbe v hlavnom meste, boli „choré, za-

nedbané, duté, náletové...“ atď. Aspoň v argumentácii investorov. Takže ich vlastne ani nebola škoda - chcú nahovoriť verejnosti. Veď zasadíme dva razy, tri razy, päť ráz toľko, zaplatíme kolko treba...

Problém je v tom, že v centre niet voľnej plochy na náhradnú výsadbu. Listovú plochu veľkého stromu nenahradí ani 100, 200, možno aj viac malých stromov. Mnohé choroby stromov sa dajú liečiť, stromy možno pravidelne udržovať, dutiny stromov sa dajú bezproblémovo ošetriť. Náletové stromy sú osobitne cenné svojou životaschopnosťou na danom mieste. Veľké

stromy sú potrebné pre kvalitu života ľudí. A potom je tu ešte jeden problém: starý strom je autentická historická a kultúrna hodnota a vzťah k nemu svedčí o kultúre a úcte ku krajine a k minulosti, preukazovaný zo strany tých ľudí, ktorí o starých stromoch reálne rozhodujú.

Treba dodať, že sú aj kultivovaní investori. Za daného stavu veci to závisí len od nich. V protestoch by nemali vidieť zdržanie a bitku s hľupáčkmi, ale ruku podanú k diskusii. A podnet na korekciu projektu, čo vôbec nemusí znamenať nižší zisk.

Kamil Prochážka, Nadacia Horský park

DETSKÁ UNIVERZITA KOMENSKÉHO 2006

Program IV. ročníka Detskej univerzity Komenského

- prednáška Prečo oblaky nespadnú a prečo sa blýska a hrmi?
- prednáška Prečo niektorí ľudia veria v Boha?
- prednáška Prečo nesmiem ani raz skúsiť drogu?
- prednáška Prečo sa striebro leskne?
- prednáška Prečo je nebo modré?
- prednáška Prečo sú niektoré huby jedovaté?
- prednáška Prečo chlapci nemajú prsia a dievčatá fúzy?
- prednáška Prečo je všetko chémia?
- prednáška Prečo má človek menej génov ako ryža?

Štúdium prebieha každú stredu počas mesiacov júl a august, počnúc piatkom 7. júla. Prvá prednáška s imatrikuláciu a posledná prednáška s promociou sa konajú v Aule Univerzity Komenského. Ostatné sa konajú v Divadle Aréna.

Generálny partner
Divadlo Aréna

